

колонијалних господара, што се одразило и на конкретну политичку организацију и праксу ових држава, на избор решења у обликовању њихових политичких система. Зато су неке од њих остале привржене традиционалним режимима апсолутне или уставне монархије као нпр. Јордан, док су друге пошле путем парламентарне демократије као Индија или псеудопарлементарне демократије олигархијског типа као Аргентина (50-их година), а било је и оних које су се такође средином XX века определиле и за диктаторске (Египат) или реакционарне и профашистичке режиме (Чиле) да би на крају било и таквих који су прихватили марксистичко-лењинистички режим и диктатуру као Ангола. Са становишта организације власти, ове земље се такође разликују и обилују различитим моделима почев од парламентарног (Индија), председничког (Либериа), преко мешовитог (Индонезија) до скупштинског какав је прихватио Алжир. Процес деколонизације и стицања самосталности земаља Трећег света је био карактеристичан пре свега за Азију и Африку и то нарочито после Другог светског рата, а посебно педесетих и шездесетих година XX века када се највећи број ових земаља ослободио и донео своје прве уставе. Тако у Азији Сирија добија свој први Устав 1943. (па 1953, 1964, 1966, 1969, 1971 и 1973), Индонезија (1945), Јордан (1946) Демократска Република Вијетнам (1946), Јужни Вијетнам (1946), Камбоџа (1947), Демократска Република Кореја (1948), Јужна Кореја (1948), Израел (1948), Непал (1948), Индија (1950), Малезија (1957), Кипар (1960), Јемен (1962) и др. На афричком тлу у овом периоду уставе доносе Гамбија (1954), Судан (1956), Тунис (1957. и 1959), Мали (1960), Нигер (1960), Мароко (1962), Руанда (1962), Алжир (1963), Танзанија (1964), Заир (1964), Лесото (1965) и др.

а) Устав Индије од 1950.

Међу земљама тзв. Трећег света по значају се највише истиче и издваја Индија. Она припада древној цивилизацији која има бурну историју стару више хиљада година. У тој дугој историји била је мета многих освајача да би од XVI а нарочито XVII века била највише изложена европским (Португалцима, Холанђанима, Французима) а нарочито Енглезима који су постепено потисли све друге конкуренте и загосподарили индијским потконтинентом. Велика Британија је успоставила колонијалну управу над Индијом преко Источноиндијске компаније која је сурово изабљивала домаће становништво и постала главни представник британске